

Engelen zijn overal

Kyle Gray

Vertaald door Hennie Volkers

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen. Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

Altamira is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Kyle Gray
Oorspronkelijke titel: *Angels Are With You Now*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland
Vertaling: Hennie Volkers
Omslagontwerp: Ingrid Bocking
Auteursfoto: © Bob Rafferty
Zetwerk Nederlandse editie: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 013 0643 0
ISBN 978 94 013 0664 5 (e-book)
NUR 728
Eerste druk juni 2026

Originele uitgave verschenen bij Hay House UK Ltd, 1st Floor, Crawford Corner, 91–93 Baker Street, London W1U 6QQ.

The moral rights of the authors have been asserted.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC. ® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl (info@harpercollins.nl)
www.altamira.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het gebruik van de informatie in dit boek is volledig op eigen risico. De informatie in dit boek is niet bedoeld als vervanging voor medisch advies, diagnose of behandeling. Raadpleeg bij medische klachten altijd een arts. De uitgever, auteur en andere betrokkenen aanvaarden geen enkele aansprakelijkheid voor fouten of tekortkomingen, of voor eventuele gevolgen van het gebruikmaken van de informatie uit dit boek.

Inhoud

- 1 • De jongen die engelen ziet 9
 - 2 • Wees niet bang 28
 - 3 • Wat zijn engelen? 43
 - 4 • Engelen zijn boodschappers 50
 - 5 • Engelen door de eeuwen heen 79
 - 6 • De spirituele wetten 97
 - 7 • De vier pijlers 115
 - 8 • Engelen aantrekken 128
 - 9 • Met engelen praten 147
 - 10 • Tekenen van engelen 172
 - 11 • Kan een mens een engel worden? 201
- Noten 222

De jongen die engelen ziet

'Wij, niet gewend aan moed
verbannen uit vreugde,
leven opgerold in schelpen van eenzaamheid
tot de liefde haar verheven, heilige tempel verlaat
en zich aan ons laat zien
om ons naar het leven te bevrijden.'

MAYA ANGELOU, 'TOUCHED BY AN ANGEL'

Ik heb mijn jeugd doorgebracht aan de westkust van Schotland, ongeveer 35 minuten van het centrum van Glasgow in Inverclyde. Dat gebied staat bekend om de scheepsbouw en industrie, en als geboorteplaats van James Watt, die de stoommachine hielp verbeteren, waardoor de industriële revolutie mede werd ingeluid. Het is een prachtig stukje wereld, dat langs de rivier de Clyde ligt die daar richting zee loopt – maar het is ook de natste plek van Schotland!

Als het *dreich* – beroerde, bewolkte, koude en natte – weer er niet was geweest, zou ik me best kunnen voorstellen dat veel van de toeristen die dit gebied komen verkennen wanneer de cruiseschepen aanleggen, hier alleen al om het uitzicht na hun

pensioen wel zouden willen wonen. Op de paar dagen dat de zon schijnt, wandelen er mensen over de boulevard of kijken ze vanuit hun auto naar de heuvels aan de andere kant van de Firth of Clyde, terwijl ze van onze wereldberoemde fish-and-chips genieten. (Echt, je vindt nergens betere.) De rivier, de baai, de zee en de lucht – het leven in Inverclyde draait eigenlijk helemaal om het water.

Ik kan me nog dingen herinneren uit mijn vroege kindertijd, zoals de felgroene kleur van de wastafel in de badkamer en het feit dat ik al in mijn wieg lag te lachen voor ik kon praten. Toen ik wat ouder was, verbaasde mijn moeder zich altijd over die herinneringen. ‘Hoe kun je dat nu weten?’ vroeg ze dan. In die tijd wist ik nog niet dat ik die dingen eigenlijk helemaal niet zou moeten weten.

We woonden eerst in Greenock, maar toen ik drieënhalft was verhuisden we naar een grote, nieuwe bungalow op een heuvel in Port Glasgow, ongeveer vijf kilometer verderop. Het was een vierkant huis van rode baksteen dat mijn ouders zelf hadden ontworpen; het had een trap die naar de voordeur leidde en de voortuin liep schuin af. Het leven was goed. Mijn moeder was kapster en mijn vader werkte voor IBM.

In onze straat woonden vooral jonge gezinnen, die bevriend raakten. De kinderen speelden bij elkaar thuis en de gezinnen gaven om beurten barbecues of namen de kinderen mee naar het zwembad of de bioscoop. Het was een heerlijke tijd voor ons drieën en onze West Highland-terriër Tora, daar in die bungalow in het stadje aan de rivier.

Maar op een dag veranderde alles.

Op een morgen werd ik wakker, maar kon niet uit bed komen. Ik had de week daarvoor griep gehad en daarna had ik wat pijn en een tintelend gevoel in mijn benen, maar dit was anders. Ik kon mijn benen helemaal niet bewegen. Het gevoel leek wel wat op kiespijn; mijn benen waren verdoofd en pijnlijk. Ik riep mijn moeder, en mijn ouders kwamen samen mijn kamer in. Mijn vader tilde me op, en voor ik het goed en wel in de gaten had, reden we naar het ziekenhuis. De artsen waren bang dat ik hersenvliesontsteking had.

Ik werd overgebracht naar een specialistisch kinderziekenhuis. Maandenlang verbleef ik afwisselend in het ziekenhuis en weer thuis. Ik kreeg verschillende ruggenprikken – dat waren echt de ergste ervaringen van mijn leven – en allerlei tests, tot een pas afgestudeerde jonge arts mijn symptomen herkende als het syndroom van Guillain-Barré. Dat is een virus dat het immuunsysteem aanvalt, een deel van het lichaam uitschakelt en verlamming veroorzaakt.

In diezelfde tijd kreeg mijn oma van moederskant, Agnes ('Nana'), allerlei problemen met haar gezondheid, waaronder kanker. Toen ik thuiskwam, was mijn speelkamer helemaal leeggehaald en veranderd in een zit-slaapkamer voor haar. Ze kwam bij ons wonen. Nu zaten we allebei in een rolstoel.

Vrijwel van de ene op de andere dag werd mijn moeder naast haar fulltimebaan verzorgster van twee mensen die voor bijna alles afhankelijk van haar waren. Dat legde veel druk op de relatie van mijn ouders. Ze hadden bijna altijd ruzie. Luidruchtige ruzies. Je kon niet ontsnappen aan het geluid van hun woede, daar in die bungalow op de heuvel.

Ik was gewend geraakt aan de wind en regen aan de westkust van Schotland, maar de kou van de stormen binnenshuis begon in mijn botten te kruipen. Ik ontdekte echter dat ik voor die storm kon schuilen door me naar binnen te richten.

En er waren ook lichtpuntjes in de somberheid die over Inverclyde hing. Onze buurvrouw Margaret, een vroom katholiek, kwam vaak bij mijn oma op visite, en dan bracht ze ons wijwater en snuisterijen van de Heilige Maria die me fascineerden. Soms nam ze me mee naar haar kerk en hielp ze me een kaarsje aan te steken.

Bovendien hadden Nana en ik ook plezier. Soms zette mama me bij Nana in haar rolstoel op schoot en dan gingen we, gewikkeld in haar Royal Stuart tartan-deken, samen urenlang op pad. Nana had altijd een groot keukenmes bij zich. Soms pakte ze een flink stuk kaas en een appel uit haar handtas en sneed er met haar keukenmes stukjes af, die ik maar al te graag opat.

Soms kriebelde ze op mijn rug. Dat vond ik het fijnste wat er was. Ik kreeg er het gevoel van dat er echt van me gehouden werd. Ik moest dan giechelen en dacht: misschien is alles wel gewoon goed.

Maar terwijl mijn lichaam genas, ging dat van Nana steeds verder achteruit. Na ongeveer zes maanden kon ik weer lopen, maar Nana ging het ziekenhuis in en uit. Margaret paste 's avonds op mij, terwijl mijn ouders naar het ziekenhuis gingen. Maar iedereen was blij dat ik weer kon lopen – net op tijd voor mijn eerste jaar op de basisschool.

In de week waarin de school begon, stopte Margaret me 's avonds in. Ik had pas een Ninja Turtles-broodtrommeltje gekregen voor school en was er zo door geobsedeerd dat ik het mee naar bed wilde nemen, maar ik moest het op het nachtkastje in mijn lichtblauwe kamer met babyblauwe gordijnen en bijpassend beddengoed leggen.

Op een avond, toen Margaret het licht uit wilde doen, vroeg ik haar of ze het alsjeblieft aan wilde laten – al had ik geen flauw idee waarom.

Midden in de nacht werd ik opeens wakker. Het licht was uit, maar ik zag Nana aan het voeteneind van mijn bed zitten. Ze voelde zich blijkbaar beter, want ze zat niet in haar rolstoel. Ze rook naar een combinatie van Vicks en Midalgan. Ik voelde haar liefde en herinnerde me dat ze mijn rug kriebelde – en zodra ik daaraan dacht, bewoog Nana zich in mijn richting en deed ze dat. Ik voelde me heel geliefd, gesteund en veilig toen ik in slaap viel.

De volgende morgen, toen mijn moeder de gordijnen opendeed, keek ik de kamer rond.

‘Wat zoek je, Kyle?’ vroeg mama zachtjes.

‘Nana. Waar is ze? Is ze in haar kamer?’

Mama schudde haar hoofd en leek van streek.

‘Is ze aan het ontbijten?’

Weer schudde ze haar hoofd.

Even dacht ik aan iets verschrikkelijks. ‘Ze moest toch niet weer naar het ziekenhuis?’

Mama liep mijn kamer uit toen ik dat vroeg.

In de keuken, terwijl ik mijn cornflakes at, zocht ik nog steeds naar Nana.

‘Waar is ze, mama? Ik heb haar vannacht nog gezien. Ze kwam mijn kamer binnen toen ik wakker werd. Ik ben zo blij dat ze niet meer in de rolstoel hoeft. Waar is ze nu?’

Mama kon de woorden niet vinden om me te vertellen dat haar moeder de vorige avond was overleden. Zij en papa besloten om me mee uit lunchen te nemen en me het nieuws dan te vertellen.

Toen ik het hoorde, kon ik het gewoon niet begrijpen. ‘Hoe kan ze nou in de hemel zijn? Ik heb haar vannacht nog gezien. Ze was in mijn kamer.’

‘Dat heb je vast gedroomd,’ zei mama.

Door het overlijden van mijn oma ging ik me openstellen, en tegelijkertijd leerde ik om me af te sluiten en me terug te trekken. Diezelfde week kwam de relatie van mijn ouders plotse-ling tot een einde, toen papa wegging.

Als de wereld niet veilig voelde, keerde ik naar binnen. Lang voordat ik kaarten leerde lezen of iemands toekomst te voor- spellen, wist ik hoe ik een ruimte kon lezen. Ik voelde het aan

als er iets niet in orde was. Er ontging me niets, zelfs niet de zwakste micro-uitdrukking die een fractie van een seconde op iemands gezicht stond. Ik was superafgestemd. Hypergevoelig. Superbewust.

Als ik 's avonds naar bed ging, wist ik dat er naar me gekeken werd. Ik voelde andere mensen in mijn kamer. Veel later besefte ik dat het vermogen om een kanaal te zijn tussen deze wereld en de volgende op de een of andere manier was geactiveerd, en dat dit zielen waren die een boodschap voor mensen op aarde hadden. Ik had een spirituele ervaring, al had ik toen nog geen flauw idee dat dat zo heette.

Rond deze tijd begon ik ook migraineaanvallen te krijgen. Ik was wel aan school begonnen, maar was door die verschrikkelijke hoofdpijnen en alle medicijnen die ik moest nemen vaak afwezig. Zelfs wanneer ik in de klas zat, vond ik het heel moeilijk om op te letten. De leerkrachten zeiden dat ik niet luisterde. In mijn eerste schooljaar kreeg ik een aantal gehoortesten, maar mijn gehoor was prima.

‘Kyle is een dromer,’ schreef een leerkracht eens in mijn rapport.

Kyle is een dromer.

Ik was ook een dromer, en dat ben ik nog steeds.

Maar ik wist ook dat mijn oma in de nacht waarin ze overleed op mijn bed had gezeten, wat andere mensen ook zeiden. Ik wist ook dat ik vanaf dat moment overal vraagtekens bij moest zetten en zelf de antwoorden moest vinden.